

De Opwekking

Het was de dag dat het moest gebeuren. Alles was als normaal, als bij iedere 7.40 vlucht naar Londen, en toch voelde het anders. De galm van mijn voetstappen op de metalen bodem van de slurf was schel, en trilde door tot in mijn buik. Het ging gebeuren.

Gebukt liep ik het gangpad door, mijn hoofd suisde, in een ultrahoge frequentie die me waarschuwde mijn focus te houden. Van het begin tot het einde, want Boreas was mijn deal, mijn golf.

Investeren was als surfen. Er was geduld nodig om op de juiste golf te komen. Geduld en scherpste. Iedereen loerde op dezelfde kans, maar je moest hem zien aankomen. Op het juiste moment in beweging komen. Net voordat de anderen het zagen. En dan peddelen, kijken, peddelen, handen op de plank, in hurkstand springen, en staan. Als je in onderhandeling was, dan had je de golf te pakken, en dan moest je blijven staan. Hoe dan ook. Scherp met de golf mee, om snelheid te houden, maar ook balanceren, voor het evenwicht. Ik stond, en niemand zou me van mijn golf afkrijgen. Ook Klaas niet.

Met mijn iPhone in de hand liet ik me in de krappe vliegtuigstoel zakken, en weer checkte ik mijn mail. Nog steeds niets. Het suizen in mijn hoofd nam toe tot een schril gesnerp. Ik drukte een vinger in mijn oor om het te dempen. Ongelofelijk. Alsof hij het niet wilde, deze deal. Alles wat hij hoefde te doen was 'ja' zeggen. Meer vroeg ik hem niet. Daarna kon hij weer door met het bijwerken van zijn tuin, of wat voor onbenulligheden hij op zondag ook deed. Maar Klaas zou 'kijken of het zou lukken'. Zijn manier om conflict vermijdend te weigeren. Ik had het dus kunnen weten; hij zou pas antwoorden als hij achter zijn bureau zat, vanochtend om acht uur. Zodat hij zelfs van afstand mijn laatste uurtje voorbereiding kon verstoren.

Klaas wist niets van surfen. Hij begreep niet dat je iedere seconde

alert moest zijn. Dat je constant moest bijsturen. Het was geen schaken, waar je de klok kon indrukken en naar gelieve bedenktijd kon nemen. Je moest altijd door. Een partij als Dong gaf geen extra tijd. Als het de dag was om de deal te closen dan moest het die dag gebeuren. Dan moest je staan en blijven staan. Klaas kon niet eens in de buurt van een golf komen. Dat probeerde hij niet eens. Hij zat thuis en gaf tips over hoe ik de surfplank moest onderhouden. En nu zat hij te puzzelen welk soort wax ik het beste kon gebruiken.

Het suizen ging over in diep gebrom. Ik drukte een vlakke hand op mijn oor, maar het gebrom werd sterker. Het vliegtuig kwam in beweging. We draaiden op de lichtjes van de landingsbaan af. Daarachter lag een donkere vlakte. Vandaag ging het gebeuren, hoe dan ook.

*

De motoren loeiden, de wielen raakten de grond en hobbelend en razend remden we op de korte landingsbaan van City Airport. Tegelijk met mijn buurman haalde ik mijn telefoon uit mijn zak. Onze armen raakten elkaar, maar beiden deden we alsof dat niet gebeurde; excuses leidden tot een praatje en praatjes leidden af. Het was 8.51 Nederlandse tijd en mijn inbox stroomde vol. Daar was de mail van Klaas, verstuurd om 8.03, vlak nadat hij zijn windjack aan het hangertje hing, zijn plastic Samsonite koffertje openklikte en zijn appel eruit haalde, die hij in partjes sneed terwijl zijn computer opstartte.

Ik heb je voorstel gelezen en heb er nog eens goed over nagedacht, en ik denk dat het verstandig is dit eerst nog eens met Leon te bespreken. Bel me even als je geland bent, dan kunnen we het nog even goed doornemen.

Het stilstand signaal zoemde en ik stond direct op. Zo snel mogelijk voorbij de douane. Het gangpad door, het trappetje af. Lafheid, dat was het. Omdat hij Leon wilde laten zien hoe zorgvuldig

hij alles afwoog, liep ik het risico mijn deal te verliezen. Onderaan, op het asfalt, verdraagde de man voor me, dus daar kon ik voorbij, naar de schuifdeur, in versneld tempo, kerosinelucht opsnuivend, de gang door, vijf, tien, twintig man voorbij, de rij bij de paspoortcontrole kwam in zicht, nog tien man voorbij, de afschermingslinten met een opening tussen twee paaltjes, en dan ertussen schieten, alsof ik die hele rij niet gezien had.

Paspoort terug in mijn binnenzak. Langs de bagagebanden. Nothing to declare. Bellen.

‘Hoi Bastiaan. Goeie vlucht gehad?’

Het was absurd dat ik dit gesprek nog moest hebben. Mijn aandacht zou voor honderd procent bij Asmund moeten zijn.

‘Ik ben er in ieder geval. Maar nog met Leon overleggen kan dus niet. Over een uur zit ik daar aan tafel.’

Zeven minuten voor de DLR vertrok, stond er op het lichtbord in de aankomsthal. Dat was te halen. Dan een half uur tot aan Bank en nog een klein kwartiertje lopen. Het paste allemaal, maar er was geen tijd voor die onzin van Klaas.

‘Bedaar een beetje, Bastiaan. Het is niet zo maar iets, een investering van 200 miljoen. Dat gaat niet even tussendoor.’

Oyster-kaart langs de lezer, die rolkoffertoeristen voorbij. Het perron over en de metro in. Het ging allemaal goed. Gewoon rustig blijven.

‘Je had mijn notitie vrijdag al. Alles staat erin. Het valt keurig binnen het mandaat van de Investment Committee. Ik begrijp niet waarom het zo moeilijk is daar akkoord op te geven.’

Misschien wilde hij gewoon even zijn punt maken. Dat je alles gedegen moest overwegen, onder de veronderstelling dat je traag moest zijn om te kunnen denken.

‘Het gaat om die certificering. Het lijkt me niet verstandig dat te laten vallen.’

Bij het sluiten van de deuren klonk een waarschuwingston. Ik deed even mijn ogen dicht en drukte tegen mijn oor. De deuren

klapten dicht. We kwamen in beweging. Rustig blijven, dat was de enige manier.

‘Ah, is dat het? Misschien heb ik het niet helemaal goed uitgelegd. Die certificering hebben we helemaal niet nodig. Ik heb dat in de vorige ronde geëist, zodat ik het nu tegen iets anders kan uitruilen. Het is mijn wisselgeld.’

Dit moest even. Straks kon het echte werk beginnen.

‘Het lijkt me nogal een risico als we geen certificering hebben.’

Dat had ik hem vrijdag toch al uitgelegd? Misschien was het iets te gehaast, omdat ik wist dat hij weg wilde. Hij had zijn windjack al aan, en thuis had zijn vrouw de aardappels al in de pan liggen.

‘Die certificering is een formaliteit. Voor Boreas gebruiken ze een nieuw onderdeel voor de verankering van de windmolens, en dat valt buiten de huidige certificering. Een buitenkansje voor ons. Ik heb het probleem zo groot mogelijk gemaakt, maar er is helemaal geen probleem. Dong heeft al aangeboden een volledige garantie te geven op alles wat met die verankering te maken heeft. Wat feitelijk sterker is dan certificering. Maar dat heb ik natuurlijk niet tegen hen gezegd.’

Net als met surfen moest je soms even tegen de golf ingaan, recht op de schuimkop af. Op het laatste moment maakte je de wending, en werd je met extra kracht vooruit gestuwd. Ik moest het hem rustig uitleggen, het was niet anders. Dit soort dingen had hij zelf nooit gedaan.

‘Toch lijkt het me verstandig dat we die certificering hebben.’

Het was niet eens zo erg dat hij er niets van begreep, het ergste was dat hij niet luisterde naar mensen die het wel begrepen. Als je die wending iets te laat maakte, dan werd de punt van je board gegrepen door de golf. Dan tolde je rond in het water, niet meer wetend wat boven of onder was, happend naar lucht en hopen dat je board het overleefde.

‘Dat is onmogelijk. Het kost minimaal acht maanden. Dat is juist het mooie.’

Een prachtige strategie was het. Door te doen of ik dat niet wist had ik het tot vorige week vol kunnen houden. Maar doen alsof je het niet wist was iets anders dan onwetendheid.

‘In dat geval moet ik toch eerst met Leon overleggen. We investeren nooit in een windpark zonder certificering. Hier, dat staat zelfs in je eigen notitie.’

Het was nog treuriger dan ik dacht. Hij had niet eens de moeite genomen goed te lezen.

‘Daar staat dat ik dat tegen Asmund gezegd heb. Zodat hij weet dat hij er meer voor moet teruggeven als ik het laat vallen. Maar dat moet wel vandaag gebeuren. Ik kan dit punt niet open laten. Vandaag moeten we eruit komen.’

De DLR ratelde richting Canary Wharf, waar de toren van Goldman Sachs oprees. Dertig verdiepingen vol mensen die het wel begrepen. Ik moest weg bij De Groene Bank.

‘Woensdag spreek ik Leon en dan kan ik hem jouw notitie voorleggen. Dan moet je nog maar eens goed uitleggen waarom we zonder certificering kunnen.’

Het leek zo mooi, een bank die kapitaal inzette om iets zinvol te realiseren. Maar uiteindelijk moest je wel deals sluiten. Anders bleef het bij mooie woorden.

‘Kun je dan regelen dat we hem vandaag telefonisch spreken? Dan parkeer ik het punt tot einde van de middag.’

‘Ik zal kijken of dat lukt.’

We naderden Bank, de DLR dook onder de grond en de verbinding viel weg. Het maakte ook niet meer uit. Ik moest de onderhandelingen in met mijn handen op de rug gebonden. En toch zou ik blijven staan.

*

Aan het gezicht van Asmund was niets af te lezen. Hij lachte niet, fronste niet, bewoog niet – keek me alleen aan. Naast hem zat

Obbe, zijn investment manager, die met zijn pen op zijn schrijfboek tikte, misschien het volgende onderhandelingspunt aanwees, of zo maar tikte, bij hem wist je dat nooit. Obbe deed vaak alsof hij niet meedeed, waardoor ook hij niet te lezen was. Helemaal rechts zat de analist, die ik vanuit mijn ooghoek kon zien, terwijl ik Asmund bleef aankijken. Rond de mondhoek van de analist speelde een lichte grijns. Ik had dus te veel weggegeven. Maar ik moest wel, het volgende punt was de certificering.

‘Dan de certificering. Daar kunnen we snel doorheen, want dat is onmogelijk. Zijn jullie akkoord met de garantie?’

Ik zuchtte, alsof ik het ook heel vervelend vond, wat ik ging zeggen. Door Klaas moest ik spelen dat ik speelde dat ik het vervelend vond.

‘Die garantie is niet genoeg. Ons Investment Committee vindt een certificering noodzakelijk.’

Asmund schoof zijn stoel naar achteren en ging staan.

‘Dan kunnen we nu stoppen. Ik zou je die certificering met alle plezier geven, maar dat duurt minstens acht maanden. Dat heb ik vorige week al uitgelegd.’ Asmund stond, maar liep nog niet richting de deur. De analist stootte zijn buurman aan. De jurist ging ook staan, maar Obbe zat nog, alsof hij niet door had wat er om hem heen gebeurde. Asmund verplaatste zijn voet. ‘Ik snap niet dat je deze meeting door hebt laten gaan.’

‘Ik begrijp dat je dat denkt. Maar ik zie wel mogelijkheden.’ Voorzichtig ging Asmund weer zitten, maar schoof zijn stoel niet aan. ‘Vrijdag heb ik overlegd met de voorzitter van het Investment Committee. Hij wil overwegen dit te laten vallen, maar dan moet hij er wel iets anders voor terug zien.’

Schermen met een ander die de beslissing nam, dat was een zwakgebod, maar ik kon niet anders. Asmund zou gelukkig nooit weten dat ik echt terug moest naar de IC.

Hij keek opzij naar Obbe, die knikte, als in ‘laten we hem de kans geven.’

Om 1.08 stonden we tegelijk op en schudden elkaar de hand.

‘Gefeliciteerd,’ zei Asmund, alsof hij vergeten was dat ik nog terug naar de IC moest.

Pas in de taxi naar het hotel zag ik de sms van Elina.

Zullen we morgen samen pizza eten?

Woensdag was nu de cruciale dag. Dan moest ik Leon overtuigen van de onmogelijkheid van de certificering, en daarna, als alles goed ging, het committed offer uitwerken. Doordeweeks afspreken, dat ging gewoon niet.

*

Het Townhall hotel had een kussenmenu, wat betekende dat ik eerst een stuk of tien kussens van verschillend formaat en stevigheid op de grond moest gooien voordat ik kon liggen. Elina had waarschijnlijk iets gezegd over anderen die zich niet eens één kussen konden veroorloven. Of ze was naakt in de berg kussens gesprongen en had zich er lachend in rondgewenteld, schalks als een meisje dat opgewonden werd van luxe, de onschuldig verleidelijke Marilyn Monroe uit haar eerste films, of de wulps-dominante Madonna uit *Material Girl*. Een spel dat de deal even naar de achtergrond had kunnen drukken. Die constante stroom aan beelden van de gezichten aan de overkant van de onderhandelingstafel, de flarden van zinnen die Asmund uitsprak, mijn antwoorden die door mijn hoofd dreunden, terwijl mijn hersenen op zoek waren naar een mogelijke fout, een woord waarmee ik iets had prijsgegeven over het gedoe met Klaas of misschien alleen een aarzeling voordat ik antwoordde. Ze zou zich lonkend rondwentelen in de berg kussens en me wenken, ik zou over haar heen rollen en de gedachte aan komende woensdag, aan dat onzinnige gesprek met Klaas en Leon, zou verdwijnen in de berg dons, in haar.

Maar dat kon niet. Dat moest zij ook hebben begrepen, ook al deed ze nog zo verongelijkt. Het was geen echte belofte, het was een spelletje. Haar spelletje. Ik lag gewoon te slapen.

‘Wakker worden, Wolf van Wall Street.’

Elina was zo dichtbij dat ik een belletje speeksel onder haar tong kon zien. Haar gewicht drukte op mijn polsen en mijn liezen, ik was te slaperig om moeite te doen los te komen. Ze lachte haar spottende lachje, wat in deze positie best sexy was.

‘Wil je in me, wolfje?’

Haar tong gleed vlak langs mijn bovenlip, zodat ik er net een zweem van voelde, simultaan met de zacht lonkende vochtigheid bij mijn eikel.

‘Zeg maar alsjeblieft.’

Ik richtte me op en voelde direct haar tanden in mijn lip, roestige bloedsmaak drong mijn mond binnen en ik liet mijn hoofd terug op het kussen vallen. Worstelen ging niet meer, ik wilde alleen maar wegzinken in haar. Maar ik had geen condoom om.

‘Houd je niet van een beetje gevaar?’

De condooms lagen in het kastje naast mijn bed, maar zij ging ze niet pakken, dat zag ik in haar ogen. Ze wilde dat ik haar wilde, ondanks dat. Misschien omdat ik er steeds zo goed op lette. Juist daarom.

‘Zeg maar alsjeblieft.’

Er was zware donkerte in mijn hoofd, een zuigend zwart gat waar alles in verdween, iedere logische gedachte, er was enkel nog die drang in haar weg te zinken. Mijn eikel werd verzwolgen en ik moest mee, door, meer, in haar verdwijnen.

‘Mag ik dan mee naar Londen?’

Wat ze ook had gevraagd, ik had ja gezegd. Ze gleed over me heen en ik verdween.

Maar zo’n belofte telde niet. Ze wist dat het niet kon. Niet op deze trip. Dus daar maakte ik me geen zorgen over, toen mijn adem tot rust kwam en het zwart in mijn hoofd opklaarde. Wel over het condoom dat er niet was, over het zaad dat uit haar droop en lauw langs mijn liezen gleed.

‘Maak je maar geen zorgen. Ik kan toch niet zwanger worden.’

Het was niet het moment daar op door te gaan. We moesten ontbijten en dan moest ik aan de slag. Ik had het ook wel anders gewild. Een luie zondag samen, maar dat kon even niet. ‘Straks, als de deal geclosed is’, zei ik, maar dat had ik vorige week ook gezegd, en geduld was niet haar sterkste kant. Hoe dan ook, het zou goed komen.

*

‘Any car is possible, as long as it is a grey Toyota Prius’, zo luidde de eerste regel van het lease-regelement van De Groene Bank. Het enige extra dat ik eruit wist te slepen was een aansluiting voor mijn iPhone, maar die bleek te bestaan uit een snoer dat uit het dashboard stak, zonder houder (met iPhone plug, dat wel), waardoor ik de telefoon al rijdende niet kon bedienen en ik alsnog was aangewezen op de muziekkeuze van Giel Beelen, en zijn gewauwel daar tussendoor moest aanhoren. Maar erger dan dat nog, was het voortbewegen als een grijze muis op de snelweg; een burgerman die de lage bijtelling verkiest boven esthetiek, en het gemak van vier deuren boven snelheid. Sinds ik bij De Groene Bank werkte en mijn witte Volvo C30 met rood lederen bekleding had moeten inruilen, was het gedaan met het flirten op de snelweg. In mijn volgende baan had ik recht op een Maserati, ter compensatie van de bij De Groene Bank geleden ontberingen.

Klaas zat achter zijn bureau. Ik zag hoe hij aan de top van zijn wijsvinger likte en die naar het document bracht dat voor hem lag, om de bladzijde om te slaan. Net voordat zijn vinger het papier raakte klopte ik op de openstaande deur. Verschrikt keek hij op. In dezelfde beweging bracht hij de hand (met die met speeksel bevochtigde wijsvinger) naar zijn neus om zijn leesbril af te zetten.

‘Ha Bastiaan. Kom binnen.’

Rustig blijven, hield ik mezelf voor. Het moet niet op schreeuwen uitlopen, daar schiet je niets mee op.

‘Hoe was het in Londen?’ Hij wees naar het stoeltje dat aan de andere kant van zijn bureau stond, maar ik deed alsof ik zijn gebaar niet opmerkte.

‘Het was niet bepaald een plezierreisje. We zijn tot half twee ’s nachts doorgegaan.’

Ik ging aan de vergadertafel zitten, zodat hij van zijn leren bureaustoel af moest.

‘Dat is niet mis. Je moet morgenochtend maar even uitslapen en even niets doen, ter compensatie.’

‘Dat kan dus niet. Morgen moet het committed offer de deur uit. Ik moet alles nog narekenen en controleren. Als we tenminste door kunnen. Heb je nu die afspraak met Leon gemaakt?’

Hij haalde diep adem en liet de lucht zijn open mond uitstromen, terwijl hij even zijn ogen dichtkneep. Zuchtend zette hij zijn leesbril op. Vervolgens pakte hij een post-it uit zijn schrijfblok. Als hij een telefoongesprek had, dan krabbelde hij wat hij moest onthouden op zo’n geel papiertje, dat hij vervolgens in zijn schrijfblok plakte, met de datum van het gesprek erboven. Dit was kennelijk het papiertje van mijn telefoontje uit Londen.

‘Dus die certificering is niet mogelijk?’

‘Dat heb ik vrijdag al gezegd. En maandag weer. Het kost minimaal acht maanden. Als we dat willen gaat de deal naar een ander.’

Hij plakte de post-it terug in zijn schrijfblok en streek het glad. Al zijn aandacht leek erop gericht de kreukels uit dat papiertje te vegen.

‘Is er een mogelijkheid om meer zekerheid te krijgen?’

‘Ik zou niet weten wat we verder nodig hebben. We hebben die garantie. En onze technisch adviseur kijkt er natuurlijk naar, bij de due diligence. Net zoals hij ook het constructiebudget controleert, en het onderhoudsplan.’

Hij zette zijn leesbril af en keek me aan. Alsof dit iets nieuws was.

‘En de conclusies schrijven ze in een rapport?’

‘Die schrijven ze inderdaad in een rapport. Het technisch due diligence rapport, zoals dat heet.’

Hij klapte zijn schrijfblok dicht.

‘Als je dat meteen gezegd had...’

Ik zat niet meer, maar stond, mijn hand vond houvast bij het staal van de deurklink, ik weet niet of het was om mezelf tegen te houden, of om zo snel mogelijk die kamer uit te zijn.

*

Plantage Dockhuis was een gelegaliseerd kraakpand waar obscure bandjes optraden en je een veganistische maaltijd kon eten voor 7 euro – de prijs van een goedkoop glas wijn op City Airport. Voor de deur stonden drie krakers te roken. Tenminste, het konden ook drie investment bankers zijn die na hun werk snel wat groezelige kleding hadden aangetrokken, maar die knoperige haren en weggerotte tanden waren net iets te overtuigend. Ik knikte hen toe en keek langs hen heen naar binnen. In het duister stond een allegaartje van meubels en achter in de hoek een verlaten bar. Elina was er nog niet.

Om 19.13 kwam ze aanlopen. Vanuit de verte zwaaide ze en het laatste stukje kwam ze huppelrennend op me af, de cowboylaarzen klakten op de tegels. Vlak voordat ze zich in mijn armen liet vallen was de irritatie over haar te laat zijn verdwenen.

Het eten werd met een soeplepel uit een enorme pan geschept. De kok, een meisje met blauw haar en een neuspiercing, drapeerde gegrilde groente rondom de stampot en strooide er wat pijnboompitten overheen.

‘Ik snap niet dat je dat kunt, de hele dag op zo’n kantoor zitten. Is dat niet saai?’

Rond de grote tafel schoof men wat op, om plaats voor ons te maken, maar Elina liep er voorbij en wees naar een klein tafeltje bij het raam.

‘Het gaat om een paar honderd miljoen. De grootste deal van het jaar. Dat is niet bepaald saai.’

Behalve voor onze borden bood het tafeltje net genoeg plek voor de wijnfles met kaars. Ze schoof hem iets opzij en keek me aan.

‘Dus dat is leuker dan bij mij te zijn?’ Ze zei het lacherig, maar haar stem sloeg een beetje over. Aan haar vork zat een fors stuk gegrilde pastinaak, waar ze haar blik op richtte. Het moest anders dit keer.

‘Als ik deze deal geclosed heb, wordt het rustiger. Dan kan ik ook wel eens door de weeks afspreken. Over een paar weken. Iets meer dan een maand misschien.’

Ze keek me aan. De pastinaak, of zoete aardappel, vlak voor haar geopende mond. Over een paar weken. Een maand. Ik had het gezegd.

‘Elina, ben jij er morgen nog bij?’ Schuin achter me stond een van die gasten met groezelige dreadlocks. ‘We verzamelen om elf uur op het Beursplein.’ Op de mouw van zijn spijkerjas was een anarchistenteken gespoten.

‘Zo vroeg?’ Ze keek naar mij. ‘Ik kijk nog even.’ De jongen liep terug naar de grote tafel.

‘Waar waren we?’ Ze pakte haar vork weer op, met nog steeds dat stuk pastinaak eraan. ‘O ja. Mijn vorige vriendje deed net zo-iets. Hij was accountant.’ Accountant. Het was alsof ze zich met die zwartgelakte nagels door mijn mond en slokdarm naar binnen groef en mijn hart naar buiten trok. Alsof je tegen Komrij zegt dat je ook wel eens een Sinterklaasgedicht schrijft. ‘Het lijkt mij niets, de hele dag met cijfers bezig te zijn. Zo weinig concreet.’

‘Een accountant controleert cijfers. Als het klopt zet hij er een vinkje achter. Ik investeer in het grootste offshore windpark ter wereld. Volgend jaar levert dat duurzame energie voor 250.000 huishoudens. Ik weet niet wat het oplevert om met een spandoek op het beursplein te staan, maar volgens mij is dat een stuk minder concreet.’

De jongen van daarnet keek nogal indringend mijn kant op. Kennelijk had ik weer te hard gepraat. Maakte niet uit, het ging hem net zo goed aan. Elina leunde voorover, haar oor vlakbij de kaars.

‘Die geldwolven steken miljoenen aan bonussen in hun zak en als ze alles de soep in hebben gedraaid worden ze geholpen door de overheid. Terwijl ze tegelijk korten op uitkeringen, en bejaarden de hele dag in hun pyjama rondlopen omdat er geen geld voor normale verzorging is. Daar doen wij iets aan.’

Dat wij, dat was dus ook die gast met die weggerotte tanden, die nogal vergenoegd zat te lachen en me treiterig aan bleef kijken.

‘Ik snap niet zo goed hoe je een economisch probleem oplost door in een tentje op het beursplein te slapen. Concreet.’

Elina stak de pastinaak in haar mond en kauwde. Ze slikte en nam direct weer een hap. Haar ogen bleven op het bord gericht, hap na hap slonk de berg stampot. Ik at ook, maar bleef haar aankijken. Haar wangen, normaal wat bleekjes, hadden een dieprode kleur, wat haar goed stond.

‘Als je vast blijft zitten in hetzelfde systeem zal er nooit iets veranderen,’ zei ze opeens. ‘Jij denkt vanuit het kapitaal. Dan accepteer je de macht van het geld en blijft het zoals het is.’

Ze boog zich weer over haar bord. Een haarlok gleed achter haar oor vandaan en landde tussen de laatste restjes groente. In een reflex ging mijn hand naar voren, en streek de lok terug achter haar oor. De huid van haar hals was verrassend zacht. Ze keek me aan.

‘Zei je trouwens ‘mijn vorige vriendje’? Over die accountant?’

‘Ja, ik val kennelijk op cijferneukers.’

*

’s Avonds in bed begon ze te vertellen. Ik luisterde. Volgens mij was dat wat ze wilde. Haar been over de mijne, zodat ik haar vochtigheid tegen mijn dijbeen voelde, haar hand op mijn borst, schijn-

baar gedachteloos mijn tepel strelend – maar toch anders, alsof ze me vastklemde, alsof ze bang was dat ik haar los zou laten. Ik streelde haar nekharen, hoefde niets te vragen, ze praatte en praatte tot alles eruit was, haar ademhaling rustig werd en ze wegzakte.

Mijn hand tastte naast me, zoekend naar haar warmte, haar zacht-
heid, verder, tot aan de kille rand van het bed. Ik zat rechtop, door
de gordijnen schemerde ochtendlicht en het was koud in mijn
kamer.

WAT IS JOUW ‘ROL’?
HEB HET GEVOEL DAT
IK EERLIJKER BEN GEWEEST
DAN JIJ

Vanachter de rode lippenstiftletters op de spiegel staarde ik mezelf
wezenloos aan. De huid van mijn gezicht was wit. Mijn onderar-
men trilden en toen ik mijn hand erlangs streek voelde ik gespik-
kelde huid onder rechtopstaande haartjes – kippenvel, maar dat
kon ook van de kou komen. Ik ging terug mijn bed in en drukte
de warme zachtheid van het dekbed tegen me aan. Het was to-
taal onterecht. Zij was aan het praten geweest, onafgebroken. Zij
wilde haar verhaal kwijt. Het is niet zo dat als je geen persoonlijke
problemen hebt, dat je dan een rol speelt. Als het zo moet, dan
heb ik er ook geen zin in. Dan is het goed dat ze weg is. Moet ze
ook lekker wegblijven.

Bij het ontwaken, in de warmte van de zon, zagen de lippenstift-
letters er iets minder sinister uit. Met croissants van Eriks Deli-
catessen belde ik bij haar aan. Ze woonde in een statig pand, door
de woningcorporatie verdeeld in tientallen wooneenheden. Haar
stem door de intercom was metalig kortaf, maar de zoemer ging
en de deur klikte open. Ik liep door de voorheen chique hal, waar-
van het plafond was verlaagd, de kroonluchters vervangen door
TL buizen en het marmer verhuld door gerafelde vloerbedekking.

Ik beklom vijf trappen en duwde hijgend haar deur open. Even was er een aarzeling, maar woorden waren overbodig, we waren al aan elkaar verkleefd, handen trokken kleding weg, huid op huid en zo neukten we het goed.

*

Bij Bank, het eindpunt van de DLR, was het rumoeriger dan normaal. Niet zo zeer drukker, want vol was het altijd in dat gangenstelsel, maar chaotischer. Op de trap bij uitgang twee, stokte de stroom. Op zich had ik nog tijd, het was tien minuutjes lopen naar Watson Farley, maar ik moest er wel langs. Een paar meter voor me bereikte een man de uitgang, en keerde direct weer om, waardoor hij bijna tegen me aanbotste.

‘Ik zou het niet doen,’ zei hij. Zijn op zich keurige jasje was besmeurd met rode substantie en zijn haar verward.

‘Wat is dat?’

‘Occupy.’ Hij sprak het uit alsof hij een hete aardappel uitspuwde. ‘Ze gooien naar iedereen in pak. Ik ga uitgang zeven proberen, daar staan taxi’s, die we met een beetje geluk veilig kunnen bereiken.’

De taxi kwam moeizaam vooruit tussen de schreeuwende, met spandoeken zwaaiende hordes. ‘Stay in the middle,’ riep de chauffeur. Een ei spatte uiteen op de vooruit. De ruitenwisser schilderde een gele boog over het raam. Links van me werd aan het portier gerukt. Een bons op het raam. ‘Vieze fascist,’ riep een junk met verwrongen gezicht en verrotte tanden. Achter hem dook een gast met een bivakmuts op. Hij hief een ijzeren staaf boven zijn hoofd. ‘Rijden,’ riep ik. De motor brulde en we schoven vooruit. Het gejoel nam toe, maar ze sprongen opzij.

Bij Watson Farley was het ordelijk als altijd. De receptioniste nam mijn jas aan en leidde me naar de vergaderkamer. Ik ging recht tegenover Asmund zitten, onze teams schaarden zich om

ons heen. Het committed offer bedroeg tien pagina's, waar we pagina voor pagina doorheen liepen. Het commentaar van Asmund was vooral tekstueel, maar toch ging het niet zo vlot als ik verwachtte. Om 13.00 werd de lunch op trolleys binnengereden; grote schalen met mini-sandwiches en wraps, als dessert fruit en Franse kaasjes. Tijdens het eten bleef ieder aan zijn kant van de tafel. Ik wisselde wat beleefdheden uit met Asmund over het weekend – hij zei dat hij het weekend in zijn buitenhuis had doorgebracht, ik zei dat het een goed weekend geweest was, zonder uit te wijden over het veganistisch eten in een gelegaliseerde vrijplaats, met leden van de Occupy-beweging die op dat moment dreigde de City en het gebouw waar wij ons bevonden te bestormen.

Na de lunch gingen we gestaag verder, Asmund turend naar wat hij met rode fineliner in de kantlijn had geschreven, ik afwach- tend. Soms kon ik direct toezeggen, soms kwam ik met een tegen- voorstel, het kabbelde voort.

Asmund schraapte zijn keel. Het was al een tijdje stil, reali- seerde ik me. Ik keek op.

‘Op pagina negen heb ik maar één punt. Die exclusiviteit, die kunnen we niet geven.’

Mijn pen bleef boven het papier hangen. Vanuit mijn ooghoek zag ik dat de analist zijn wangen naar binnen zoog. Ik legde mijn pen neer.

‘Bedoel je dat je het niet helemaal eens bent met de formule- ring? Heb je een voorstel om het te wijzigen?’

‘Ik bedoel dat we de exclusiviteit moeten schrappen.’

De analist lachte een zenuwachtig lachje. Dit was dus ernstig. Iets zei me dat Asmund me niet zou tegenhouden als ik op zou staan. Dan moest je dus de deur uitlopen, en hopen dat hij later op de dag contact opnam. Zo niet, dan moest je zelf de ultieme vernedering ondergaan, hem bellen en iets zeggen als: ‘het was wellicht een beetje voorbarig. Laten we nog eens kijken of we er-

uit kunnen komen.’ Dat ging door mijn hoofd, terwijl ik hem blanco aankeek en zo enkele seconden won. Ik bleef zitten.

‘We gaan tonnen aan kosten maken voor juristen en adviseurs. Ik moet weten dat jullie de deal met ons willen doen, anders kunnen we dat risico niet nemen.’

‘Ik begrijp het probleem. Dan moet jij ook begrijpen dat voor mij het risico nu te groot is op basis van exclusiviteit verder te gaan. Er kan zo maar een onmogelijke eis op tafel komen. Dat hebben we vorige week gezien. Je mag best weten dat we een andere partij hebben met een gelijkwaardig bod. Ik kan niet het risico lopen die af te zeggen.’

Ik antwoordde niet, schudde alleen mijn hoofd, terwijl ik hem recht aan bleef kijken.

‘Bastiaan, begrijp me goed. Ik heb veel respect voor je. Maar het instituut waar je voor werkt heeft geen track record in dit soort transacties. En vorige week bleek dat jij binnen dat instituut niet voldoende mandaat hebt.’

Zonder exclusiviteit, dat betekende dat ieder gesprek zo zou gaan als dit. Ieder moment dat het moeilijk was zou hij dreigen met die andere koper, en zou ik moeten slikken. Maar stoppen was ook geen optie.

Het vergde een andere manier van opstaan, van weglopen. Niet die van de winnaar, die weet dat hij wordt teruggeroepen. Ik moest opstaan om te laten zien dat het ernstig was. Hem de hand schudden, en mompelen dat de situatie me duidelijk was, dat ik me zou beraden. Hij knikte me bemoedigend toe. Het leek alsof hij echt met me meeleeftde.

Zelfs de receptioniste keek anders naar me. Haar lachje had geen ondertoon van flirterigheid, zoals die ochtend. Mijn team stond op enige afstand, terwijl ik mijn jas aannam.

Ooit heb ik een penalty gemist. Het was de laatste minuut en we stonden gelijk. De bal was vanzelfsprekend voor mij, niemand die suggereerde dat een ander hem zou nemen. Ik raakte vol de

paal, de bal ketste richting de zijlijn. Mijn teamgenoten bleven op een paar meter afstand van me staan. Niemand durfde iets be-
moedigends te zeggen. Zo was het nu ook. Ze keken een beetje
langs me heen. Ik stond met mijn rug bij de draaideur.

‘Je kunt het beste meteen in een taxi stappen. Met die Occu-
piers,’ zei de analist. Ik stak mijn hand op en ging de draaideur
door. Ik had er graag een paar tegenover me gehad, om alles eruit
te slaan, maar als je ze nodig had, dan waren ze er niet.

*

Waarom ik Klaas zo nodig moest spreken wist ik ook niet. Het
was niet zo dat hij met een oplossing zou komen, maar in ieder
geval moest hij weten wat voor schade hij had aangericht. Pas na
drie keer bellen had ik hem aan de lijn. Inmiddels was ik al voorbij
de paspoortcontrole en zat op een van de leren stoelen in de hal.

‘Het is dramatisch verlopen. Omdat ik vorige week moest zeg-
gen dat ik terug moest naar de IC, willen ze nu geen exclusiviteit
geven. Het kwam totaal onverwachts. Ik zat daar volledig voor
lul, want ik kon er niets tegen inbrengen. Omdat hij gewoon ge-
lijk had. Het risico is voor hem te groot dat wij met onverwachte
eisen komen.’

De man tegenover me keek me nogal indringend aan. Had ik
geschreeuwd? Mijn keel schrijnde.

‘Bastiaan, even een stapje terug. Betekent dit dat we moeten
stoppen? Of vind je dat we door moeten?’

Ik haalde diep adem en stond op, om afstand te nemen van die
man, die me nog steeds aankeek.

‘Natuurlijk moeten we door. Ik heb tegen hem gezegd dat ik
daarover na moest denken omdat ik wel moest. Ik heb tenslotte
steeds gezegd dat we na het committed offer alleen door wilden op
basis van exclusiviteit. Maar we hebben geen keuze. Als we daar-
aan vasthouden gaat hij door met een ander, dat weet ik zeker.’

Ik haalde diep adem. ‘Er is nog niets verloren, het wordt alleen lastiger. Met exclusiviteit zouden we als gelijkwaardige partijen onderhandelen. Nu blijven we in competitie. En bovendien...’ Net op tijd bedacht ik dat ik niet over de kosten moest beginnen.

‘Is er eigenlijk een ander?’

‘Dat weet je nooit. Hij zei van wel. Er gaan geruchten over een Japanse investeringsmaatschappij.’

Ik liep de Hermes store binnen, waar het tenminste rustig was. Mijn hand gleed langs de zijden dassen.

‘Lopen we dan geen risico dat we hoge kosten maken en dat de deal uiteindelijk naar die Japanners gaat?’

‘Ja, als we het vorige week anders hadden gedaan dan hadden we dat probleem niet gehad.’

Ik schudde nee tegen de verkoopster, die opeens voor me stond, en liep door.

‘Het heeft niet zo veel zin steeds met dat verwijt te komen.’ Even was het stil. Iets van geruis. ‘Ja sorry, ik ben bijna klaar ... Dat moet soms, daar kan ik ook niets aan doen...’ Ik stond voor een etalage met Mont Blanc pennen. De klassieke balpen kostte hier 235 pond; ongeveer 320 euro. Thuis had ik er een stuk of tien. Allemaal met inscriptie; de naam en het bedrag van de deal. Van toen ik nog bij een echte investment bank werkte.

‘Sorry, daar ben ik weer. Wat ik me afvroeg; kunnen we niet iets met die kosten doen? Dat zij daarvoor instaan?’

Dat was niet eens zo’n slecht idee. Geen exclusiviteit, maar als ze aan een ander verkochten, dan moesten ze onze kosten vergoeden. Op dat moment zou het voor hen peanuts zijn, slechts een paar promille van de verkoopprijs. Terwijl het voor ons, als we geen deal deden, een keiharde verliespost was. Asmund kon dat met goed fatsoen niet weigeren.

‘Ja, daar zal ik over nadenken. Nu moet ik gaan boarden.’

Ik had nog net tijd voor een glas wijn bij de Oesterbar.

*

Het plastic bekertje barstte krakend, wijn liep over het tafeltje, richting mijn jasje. Ik rukte het van het haakje af, zwaaide naar de stewardess. Ze trok een bundeltje servetjes tevoorschijn en depde de wijn op.

‘Are you all right?’ vroeg ze.

‘Met mij is niets aan de hand. Het zijn gewoon van die slappe bekertjes.’ Ik had ook een servetje in mijn hand, maar het tafeltje was al droog, dus ik veegde het langs mijn voorhoofd. De stewardess gaf me een nieuw flesje wijn. In mijn hoofd schreef ik de mail aan Asmund, waarin ik eiste dat zij voor de kosten zouden instaan. Formeel, afgemeten. Dat gaf rust. Ik lette erop het bekertje wijn losjes in de hand te houden en voorzichtig te drinken. Alles was onder controle.

Op de rolband, richting de gele exit-bordjes, belde ik mijn ouders. Ze hadden op mijn mobiel gebeld, wat ze nooit deden.

‘Hoi mam. Je had gebeld. Was er iets bijzonders?’

Op de achtergrond klonk klassieke muziek, iets dat ik kende van vroeger. Händel waarschijnlijk. Het was tien uur ’s avonds. Ze hadden op de bank gezeten, allebei met een boek, zoals vroeger op de vrije zaterdagavond. Nu hadden ze iedere avond vrij.

‘Nee, niets bijzonders. We hadden het vaak geprobeerd, maar je was er steeds niet. Dus ik dacht, ik zal eens op je mobiele telefoon bellen.’

De meedraaiende leuning, waar ik even mijn hand op wilde laten rusten, was statisch en gaf me een pijnlijke schok. ‘Mind your step.’ Het afstapje, waar je niet eens over kon vallen als je zou willen, en dan de tussenruimte tussen twee rolbanden. Snel passeerde ik een bejaard stel met rolkoffers.

‘Ik zat in Londen. Voor die Boreas deal, weet je wel, waar ik al een tijdje mee bezig ben. Het is erg druk nu.’

De rolband voor me was helemaal vrij. Met een licht gezoem sleepte het metalen rooster me vooruit, verder de verlaten aankomsthal in. Alsof ik niet aankwam, maar verdween.

‘We hebben je lang niet gezien.’

De laatste keer had ik bij ze gegeten, op een zondagavond. Alles ging lekker traag daar. Het maakte niet uit wat ik zei, alles was goed. Eten en praten, verder niets. Wanneer was dat? Het ging snel. Terwijl ik met die deal bezig was liep op andere plekken de tijd door, in een ander tempo.

De douane kwam in zicht; met functieloze scheidingsbanden die naar de verlaten glazen hokjes leidden. Boven één daarvan brandde een groen lampje. Het was 22.13. Totaal onzinnig nu bij ze langs te gaan. Ik zou er niet voor elf uur zijn. In het weekend misschien, als ik niet te veel hoefde te werken. En Elina moest ik ook nog zien.

‘De paspoortcontrole komt eraan. Ik moet ophangen. Maar ik kom snel weer langs. Als de deal geclosed is heb ik weer tijd.’

Ik was de douane voorbij, en ergens in het niemandsland was een café, gesloten natuurlijk, en boven de deur, bedekt met een gordijn, hing een bordje, waarop, met letters passend bij de kleuren van het gordijn, stond: ‘THIS IS NOT AN EXIT.’

*

In vergelijking met de niet werkende idealisten in hun tentjes op het beursplein, leek het werken aan de deal comfortabel, dat moest ik toegeven. Bij de receptie van Watson Farley & Williams werd mijn jas aangenomen door een prachtige vrouw in mantelpakje, in de ruime vergaderzaal stond koffie, croissants, verse jus, fruitsalade en brownies klaar, en vanaf dat moment werd alles uit handen genomen. Rond een uur of één zou de lunch op trolleys worden binnengereden, en rond zevenen kregen we een formulier uitgereikt van de handige alles-in-een bezorger, met keuze uit Japans (sushi en zeewiersalade), Indisch (curries en palak paneer), Italiaans (pizza’s en pasta’s) of Amerikaans (hamburgers en friet).

Maar die occupiers hoefden verder niets. Een beetje schreeu-